

[Udenrigsministeren.]

at være overordentlig vanskelige, men de førte til sidst til det såkaldte juleforlig, hvor man enedes dels om visse af landbrugsordningerne, mens man udskød andre, dels om det mandat, som man fra fællesskabets side skulle give kommissionen i forhandlingerne om den såkaldte Kennedyrunde, et spørgsmål, jeg vender tilbage til, et spørgsmål, som har overordentlig stor betydning.

Jeg tror, at vi fra dansk side må hilse med glæde, at det lykkedes fællesskabet at overvinde sin krise. Man kunne måske ud fra en snæver, kortsynet betragtning sige, at det havde været godt, om fællesskabet ikke var nået til fastlæggelse af landbrugsordninger, som kan betyde en hemske for dansk eksport af disse varer til fællesmarkedet, men jeg tror, det er for kortsynet en betragtning. Jeg tror, at det for Danmark er mere betydningsfuldt, at fællesskabet, som er den egentlig drivende kraft i skabelsen af det store europæiske markedsområde, som alene kan give tilfredsstillende forudsætninger for Danmarks erhvervsmæssige udvikling, overvandt sin indre krise og genskabte sin dynamik. Jeg er overbevist om, at hvis forhandlingerne var sluttet negativt med et sammenbrud, ville vi have stået i en overordentlig vanskelig europæisk situation, som ville have skabt betydeligt større vanskeligheder, også for vor landbrugseksport på længere sigt, end den situation, vi nu står i.

Jeg vil om EFTA-samarbejdet og dets udvikling sige, at efter sammenbruddet af forhandlingerne i januar 1963 besluttede Danmark og de øvrige EFTA-lande at gøre en indsats for en styrkelse og udbygning af frihandelssammenslutningen. Det skete, efter at vi sidste år havde haft en debat i folketinget, hvorunder jeg redegjorde for, at dette ville være Danmarks linje, og det fandt jo almindelig tilslutning her i folketinget. I løbet af foråret nåede vi frem til vedtagelser af, hvorledes dette skulle ske. Alt det er der tidligere redegjort for i det høje ting, så jeg skal ikke gentage dette, men

rent faktisk er der sket en videre udvikling i overensstemmelse med beslutningerne på Lissabonmødet i maj sidste år.

EFTA har i den periode, der er forløbet siden sammenbruddet af Bruxellesforhandlingerne bevist sin levedygtighed og sin egnethed som ramme for det markedsmessige samarbejde mellem de deltagende lande og dermed som et instrument, der er egnet i virkeliggørelsen af den bredere integrationspolitik, som stadig er målsætningen for os.

Jeg tror, jeg har lov til at sige, at de møder, vi har haft i EFTAs ministerkomité, har været båret af en fælles vilje til at bygge EFTA videre ud og søge at styrke vort økonomiske sammenhold og vareudvekslingen mellem vore lande. Efter vedtagelserne i i Lissabon har de efterfølgende ministermøder været af, man kan sige rutinemæssig karakter; de har ikke indebåret nogen dramatik, men de har behandlet den fortsatte udvikling af EFTA, og jeg tror, jeg tør sige på forhånd, at det ministermøde, som skal afholdes i næste uge, vil komme til at ligne de senere ministermøder i EFTA.

I forbindelse med videreudviklingen af EFTA og i forbindelse med den dynamik, der blev genskabt med overvindelsen af krisen inden for de seks, måtte naturligvis det spørgsmål melde sig for os: hvorledes kan Danmark i den periode, vi er i, og hvis varighed vi ikke kender — perioden indtil den brede europæiske sammenslutning bliver en realitet — hvorledes kan Danmark på bedst mulig måde varetage sine eksportinteresser i øvrigt?

Herom kan jeg sige, at vi fra regeringens og udenrigsministeriets side energisk har bestræbt os for at varetage vore eksportinteresser. Vi optog forhandlinger med fællesskabet for at øve en indflydelse på udformningen af de landbrugsordninger, som vi vidste ville kunne berøre dansk eksport væsentligt. Vi har haft en lang række møder med udenrigsministre eller handelsministre fra hvert eneste af de seks lande, gentagne møder med kommissionen, hvor